

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om dyrs anvendelse ved biologisk forskning og sygdomsbekæmpelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2839; fremsættelsen findes i tidenden sp. 40).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Brodthagen: Skal man tale om vivisektion, kommer man til at tænke på den videnskabsmand, der sad og arbejdede med mikrober. Han sagde: liv kræver liv. Hvis vi skal opretholde liv, kræver det andet liv.

Det fremsatte lovforslag om dyrs anvendelse ved biologisk forskning og sygdomsbekæmpelse har forårsaget, at rigsdagens medlemmer fra forskellig side har fået tilsendt en del materiale, og efter at man har studeret dette, stiller man sig selv det spørgsmål, om dette lovforslag virkelig dækker fornuftige videnskabelige forsøg, eller om det skaber dækning for sadisternes paradis. Striden om berettigelsen af at bruge dyr til disse forsøg står jo mellem videnskaben og de varmhjertede mennesker, der har opkastet sig til forsvarere for de værgeløse dyr. Nægtes kan det jo ikke, at det følelsesbetonede for mange mennesker i høj grad spiller ind ved disse dyreforsøg, og derfor vil disse mennesker hævde, at hvad nogle kalder videnskabelige forsøg, er slet og ret mishandling. Jeg skal iøvrigt ikke på nuværende tidspunkt fordybe mig i det materiale, der er fremsendt; jeg tror, at vi ved en senere lejlighed kan få tid til at se lidt nærmere på det.

En kendsgerning er det imidlertid, at vi siden 1891 har haft en vivisektionslov, der blot i 1929 fik nogle skarpere kontrolbestemmelser. Denne lov skal nu have navneforandring, måske for at virke lidt mindre afskrækkende derved, at ordet „vivisektion“ ikke bruges. Men virker den nu mindre afskrækkende med den nye titel? Jeg skal minde om, at biologisk krigsførelse mellem mennesker anser vi alle for at være noget vederstyggeligt, men når det gælder dyrene, er vi altså knap så blødsødne, og der er jo det, at dyrene kan ikke protestere.

Det foreliggende lovforslag afviger fra den nugældende lov derved, at der nu gives en generel tilladelse til visse personer til at foretage eller forestå dyreforsøg, men er det ikke en lille svaghed, at disse personer

kan give tilladelsen videre? Kan man ikke nemt komme ud for, at det ansvar, der i mange tilfælde kan blive tale om, bliver forflygtiget, når kredsen af dem, der har med disse forsøg at gøre, udvides? Vi har jo tit og mange gange set, hvor svært det er at få lagt ansvaret det rigtige sted, fordi der var så og så mange led, på hvilke det kunne fordeles.

Lovforslaget udvider kredsen af dyr, der er beskyttet af lovens regler, til alle hvirveldyr i modsætning til nu, da det kun er varmblodede dyr, som omfattes af den gældende lov. Endvidere gives der anvisning på, hvorledes dyrene skal behandles. Jeg må indrømme, at jeg i hvert fald på nuværende tidspunkt mangler forudsætninger for at kunne bedømme, om denne behandling er forsvarlig, men jeg er tilfreds med, at det i § 2, stk. 3, anføres, at forsøg uden bedømmelse skal godkendes af et kontroludvalg.

Lovforslagets § 4 omhandler de indgreb, man kalder bagateller, og som derfor falder udenfor lovens rammer. Det er „fodringsforsøg, der ikke falder ind under § 3, samt indsprøjtninger og udtagning af blodprøver, organprøver eller andre prøver ved stik eller overfladiske snit, der kun medfører uvæsentlig smerte af rent forbigående beskaffenhed.“ Man må så håbe, at de, der arbejder med forsøgene, hele tiden er klar over, at det kun er bagateller, der er undtaget fra journalføring.

§ 5 fastslår, at der ved forsøgene skal anvendes et i dyrerækken, så lavt stående dyr som muligt, og at der ikke må anvendes flere dyr end nødvendigt. I det forslag, der forelå fra kommissionen, stod der, at det bør *tilstræbes*, at der ikke anvendes flere dyr end nødvendigt. Lovforslaget byder altså på en skerpelse, som må opfattes som en omend lille mistillid til videnskabsmændene. Det skulle forøvrigt ikke være nødvendigt at præcisere, at der ikke må bruges flere dyr end nødvendigt, det skulle være en selvfølge, og er der virkelig folk, der går og leger med dyrene for deres fornøjelses skyld, er dette i høj grad strafbart.

Lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at der skal føres en journal med oplysninger om antallet og arten af de benyttede dyr, og hvad der er foretaget med dem, og det fastslås, at for hundes, kattes og abers vedkommende skal dyrets videre skæbne angives. Det, man her har føjet ind angående de nævnte dyr, betragter